

**Lietuvos Respublikos Konstitucinio Teismo teisėjo Egidijaus Šileikio
ATSKIROJI NUOMONĖ**

dėl Konstitucinio Teismo 2015 m. vasario 6 d. nutarimo („Dėl Lietuvos Respublikos saugaus eismo automobilių keliais įstatymo 25 straipsnio 4 dalies (2010 m. balandžio 15 d., 2013 m. birželio 13 d. redakcijos), Lietuvos Respublikos Vyriausybės 2002 m. gruodžio 11 d. nutarimu Nr. 1950 „Dėl Kelių eismo taisyklių patvirtinimo“ patvirtintų Kelių eismo taisyklių 240 punkto (2008 m. liepos 16 d., 2012 m. vasario 29 d. redakcijos) atitikties Lietuvos Respublikos Konstitucijai“)

1. Nesutinku su Nutarimo konstatuojamosios dalies II skyriaus 5.2.3. punkto antros pastraipos pirmame sakinyje suformuluota nuostata „Taigi nėra teisinio pagrindo objektyviai pateisinti [...]“ ir antrame sakinyje suformuluota nuostata „Todėl konstatuotina, kad [...] ginčijamą teisinį reguliavimą, pagal kurį skirtingai traktuojami Lietuvos Respublikos piliečiai, kurių nuolatinė gyvenamoji vieta yra užsienio valstybėje, ir Lietuvos Respublikos piliečiai, kurių nuolatinė gyvenamieji vieta yra Lietuvos Respublikoje [...]“.

Taip pat nesutinku su Nutarimo konstatuojamosios dalies IV skyriaus 1 punkto antros pastraipos pabaigoje atitinkamai suformuluota nuostata, kad Teisingumo Teismo byloje buvo sprendžiami kiti klausimai.

Tai lemia, kad nesutinku ir su Nutarimo rezoliucija.

2. Mano manymu, jei objektyviu galėtų būti laikomas įstatymų leidėjo siekis (1 elementas) užtikrinti eismo keliuose saugumą traktuojant transporto priemones, turinčias vairą dešinėje pusėje, kaip *kiek galima labiau eliminuotiną grėsmę* (blogį) ir (svarbiausia) jei *tinkama priemone* (2 elementu) tokiam siekiui pasiekti (jo pagrindą sudarančiam traktavimui įgyvendinti) gali būti laikomas *kiek galima labiau išplėtotas (nebūtinai absoliutus) draudimas* vairuoti transporto priemones, turinčias vairą dešinėje pusėje, tai yra pakankamas teisinis pagrindas objektyviai pateisinti tokį tos priemonės naudojimo mastą (3 elementą): *laikiną (90 dienų trukti galintį) skirtingą traktavimą* (eismo keliuose saugumo požiūriu), pasireiškiantį tokių dviejų Lietuvos Respublikos piliečių grupių atžvilgiu:

pirma, tų piliečių, kurie nuolat gyvendami užsienio valstybėse *laikiniai* atvyksta į Lietuvos Respubliką su tose valstybėse teisėtai registruota ir vairuojama (vairą dešinėje pusėje turinčia) transporto priemone *hipotetiškai turėdami tikslą* su ta transporto priemone grįžti į nuolatinę gyvenamąją vietą, taigi asmenų, turinčių atitinkamus įgūdžius ir (svarbiausia) teisėtus (Lietuvos Respublikos teisėje paisytinus) interesus nuolatinėje gyvenamojoje vietoje vairuoti ir tokią joje registruojamą transporto priemonę (prireikus su ja laikinai atvykti į Lietuvos Respubliką ir iš jos grįžti), kuri Lietuvos Respublikoje dėl tradiciškai susiklosčiusių eismo keliuose tradicijų traktuojama kaip *kiek galima labiau eliminuotina grėsmė* (blogis);

antra, tų piliečių, kurie nuolat gyvendami Lietuvos Respublikoje neįgyja teisėtų interesų (dalyvavimo kelių eisme požiūriu, taip pat nuosavybės aspektu) po 1993 m. gegužės 1 d.

negalėdami registruoti ir teisėtai vairuoti naujų (iki tol Lietuvos Respublikoje neregistruotų) transporto priemonių, turinčių vairą dešinėje pusėje, taigi ir negalėdami sukaupti atitinkamų įgūdžių vairuodami tas naujas transporto priemones.

Toks skirtingas piliečių (kaip, beje, ir užsieniečių, nuolat gyvenančių Lietuvos Respublikoje ir laikinai atvykstančių į Lietuvos Respubliką su minėtomis transporto priemonėmis) traktavimas, mano manymu, gali (galėjo) būti laikomas objektyviai pateisintu iki Europos Sąjungos Teisingumo Teismo 2014 m. kovo 20 d. sprendimo byloje C-61/12.

3. Europos Sąjungos Teisingumo Teismo 2014 m. kovo 20 d. sprendime byloje C-61/12, mano manymu, iš esmės (netiesiogiai) išspręstas būtent tas pirminis klausimas, kuris atsakytinas vertinant, ar objektyviai pateisinamas įstatymo leidėjo (Saugaus eismo automobilių keliais įstatyme) nustatytas teisinio reglamentavimo modelis, kurio pagrindą sudaro minėtas siekis užtikrinti eismo keliuose saugumą traktuojant transporto priemones, turinčias vairą dešinėje pusėje, kaip *kiek galima labiau eliminuotiną grėsmę* (blogį).

Pagal konstitucinį Europos Sąjungos teisės normų buvimo sudedamąją Lietuvos Respublikos teisės sistemos dalimi principą, Lietuvos Respublika neįrodžiusį (pagal dabartines aplinkybes, t. y. situaciją, net negalėjusi įrodyti kitų advokatų ar kitų įrodymu pagrindu) minėtų transporto priemonių (kaip ypatingos kiek galima labiau eliminuotinos grėsmės, blogio) traktavimo kaip objektyviai pagrįsto Europos Sąjungos teisės požiūriu, pažeidė minėtą konstitucinį principą. Vadinamasis *res judicata* principas lemia, kad po minėto Teisingumo Teismo sprendimo klausimas dėl objektyviai pagrįsto įstatymų leidėjo siekio ir (svarbiausia) tinkamos priemonės (tam siekiui pasiekti) laikytinas naujai nenagrinėtina.

Tai nustačius, buvo galima nenagrinėti bylos pareiškėjo nurodytu (piliečių skirtingo vertinimo) aspektu.

Pripažindamas Nutarimą ir nesiekdamas jo sumenkinti,

Egidijus Šileikis

